

paa ham, røbede hun selv den sidste Gang ved den hastige Maade, hvorpaa hun tog Øinene til sig. Ja, Per mente bestemt at kunne se, at hun blev lidt rød.

Da han ud paa Natten — i en let Champagnerus — gik hjem fra Selskabet, snurrede det i hans Hoved af de dristigste Tanker. Skulde der her være en Chance for ham? . . . Han mindedes Onkel Heinrichs Fortælling om den fattige Østerriger i New York, der vandt den amerikanske Petroleumkonges Datter og nu var en af den nye Verdens regerende Pengefyrster. Den unge Pige her var Arving til mindst halvtredsindstyve Millioner. Halvtredsindstyve Millioner og en henrivende Brud! Det kunde nok friste til et Forsøg! . . . Snak! Vanvid! . . . Og dog! Han havde jo hidtil haft Lykken med sig i alt, hvad han for Alvor havde villet. Han havde endnu ikke gjort Ivans Profeti tilskamme: Kommer, ser, sejrer.

Rigtignok var der Hensynet til Jakobe — han havde ingenlunde glemt det, — og det var naturligvis en alvorlig Hindring. Men han vilde dog spørge, om man absolut var nødt til at lade sig binde af sin Fortid, naar der uanet aabnede sig saa glimrende Udsigter for En. Ja, havde han Lov til at give Afkald paa en saadan Fremtid? Kunde han forsvare det for den Sag, han havde viet sin Kraft? Ved Gud, han holdt meget af Jakobe. Hendes udmærkede Egenskaber forstod han fuldt ud at skatte, og det vilde gaa ham forfærdelig nær til Hjertet at forlade hende. Men alle personlige Følelser maatte underordne sig Hensynet til det almene Vel, — det vilde Jakobe sikkert selv forstaa og billige. Halvtredsindstyve Millioner! En saadan Sum vilde i et lille Land som Danmark skaffe sin Mand en sand kongelig Magt. Hvad vilde han ikke kunne udrette derhjemme med de Penge! Hvilken Hjælp i den store Frigørelseskamp, som jo netop Jakobe mere end nogen ønskede Held og Fremgang! —

Han havde ingen Lyst til at gaa hjem og drev ned gennem Under den Linden, hvor der endnu var livligt i Kafeerne og paa Vinstuerne. Han plejede ellers saa vidt muligt at undgaa disse elegante Strøg-Restavrationer, der gav saa Pokkers lidt for Skillingen. Med al sin Trang til at optræde som Verdensmand havde